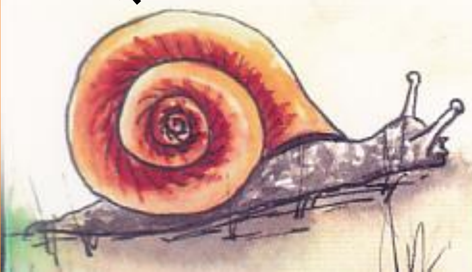
घोडा आणि गोगलगाय

एक होता घोडा. तो खूप घमंडी होता. त्याला एक गोगलगाय दिसली. तिला हळू हळू चालताना बघून घोड्याला तिला चिडवायची हुक्की आली. "अगं गोगलगायी! चल शर्यत लावायची का?" त्याने विचारले.

गोगलगायीला घोड्याचा राग आला.

"बरं, चालेल. रविवारी शर्यत लावू!" ती म्हणाली.

गोगलगाय घरी गेली, आणि तिने इतर सर्व गोगलगायींना एकत्र जमवले. त्यांना शर्यतीबद्दल सांगितले. सर्वांनी मिळून घोड्याला अद्दल घडवायची योजना आखली.

रविवारी सर्व गोगलगायी अगदी लवकर घराबाहेर पडल्या.

शर्यतीच्या सुरुवातीच्या जागेपासून शर्यत संपणार होती तिथपर्यंत थोड्या थोड्या अंतरावर गोगलगायी एक एक करून लपून राहिल्या.

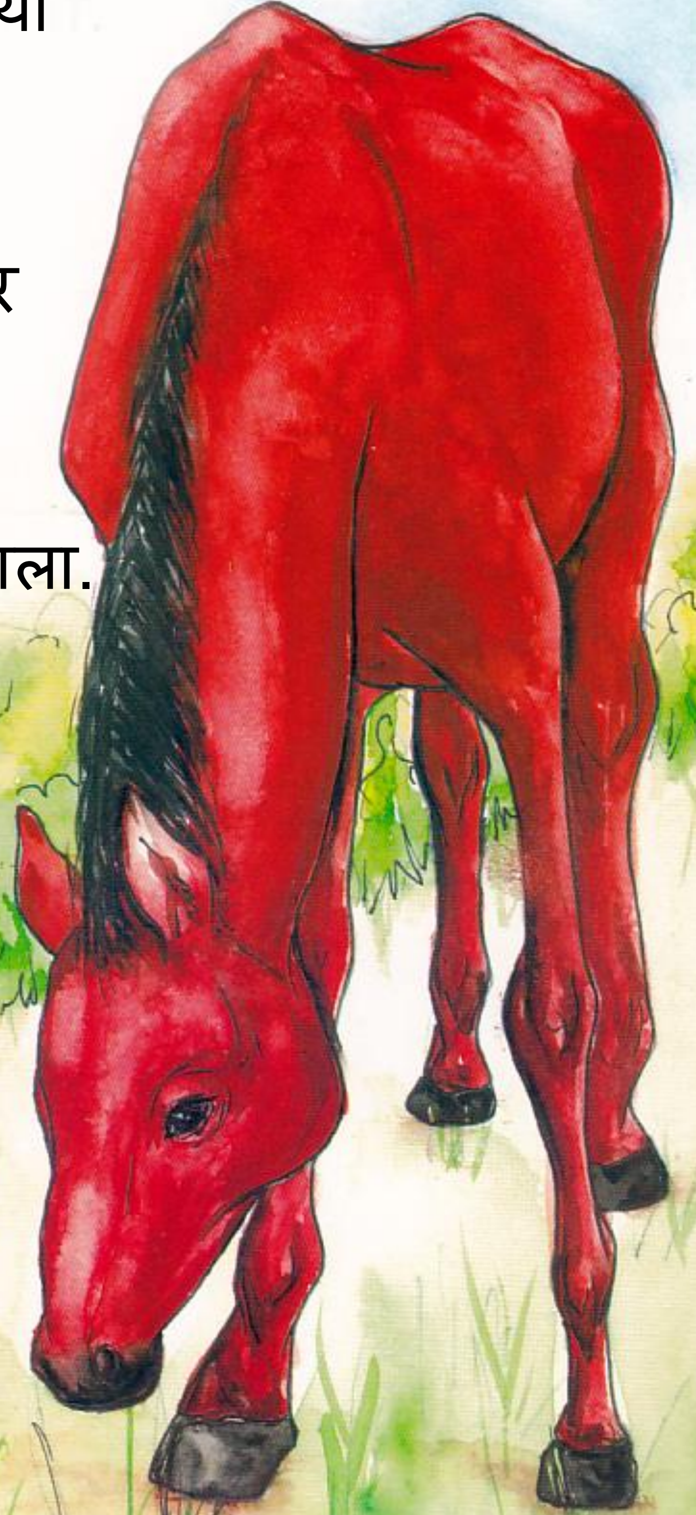

शर्यत सुरु झाली. घोडा थोडा वेळ पळाला आणि त्याने समोर पहिले. समोर गोगलगाय! घोड्याने आपला वेग वाढवला. तरी समोर गोगलगाय! घोडा अजून अजून जोरात धावू लागला.

कितीही जोरात धावायचा प्रयत्न केला तरीही गोगलगाय घोड्याच्या पुढेच होती!

दमून भागून शेवटी घोड्याने हार मानली.

"मी हरलो!" तो निमूटपणे म्हणाला.

मराठी अनुवाद - मानसी महाजन

A Bagful of Stories

Published by

Manchi Pustakam

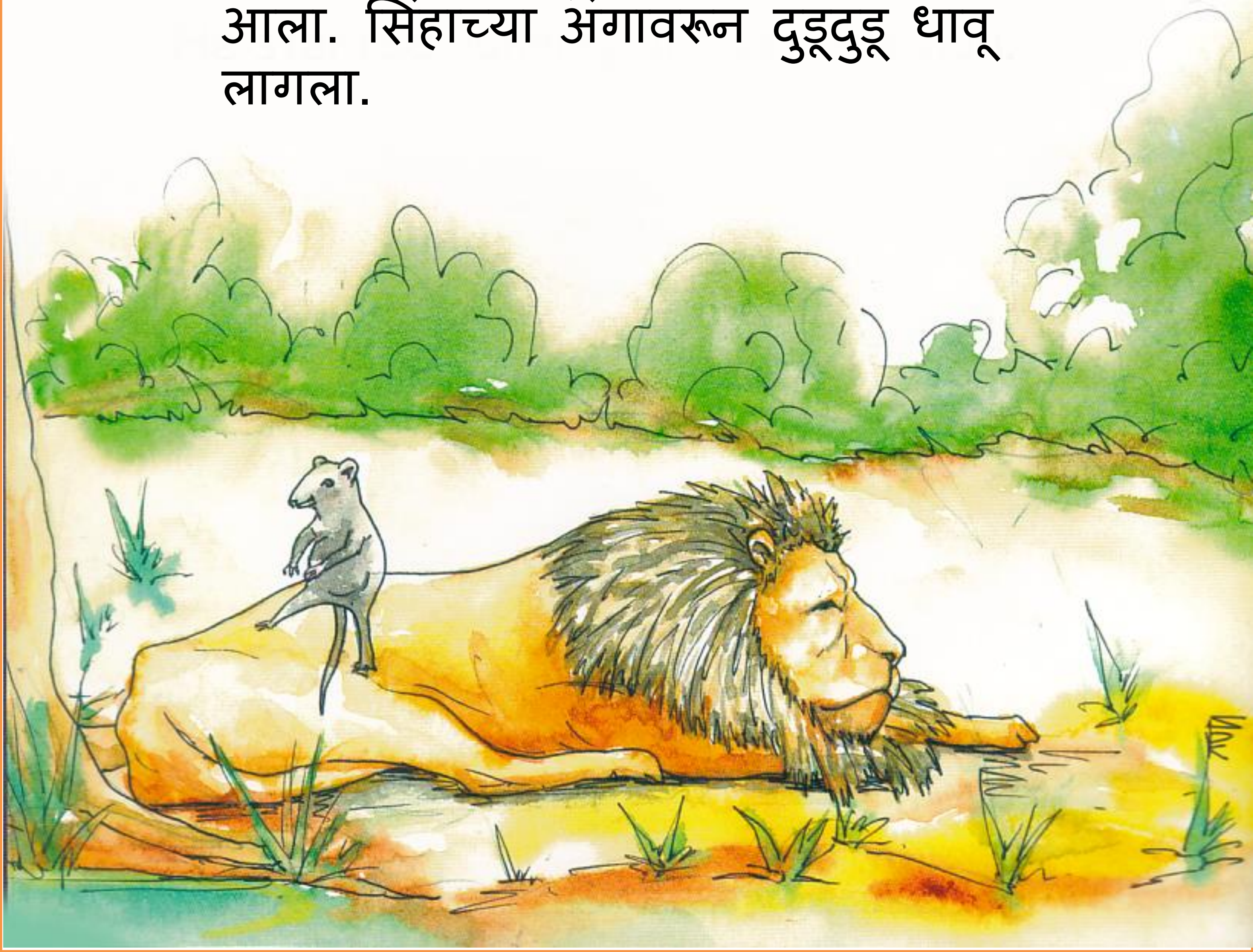

12-3-439, Street No. 1, Tarnaka, Secunderabad - 17, e-mail: info@manchipustakam.in; Ph.: 94907 46614, Illustrations: S. Pavani; Printed at Charita Impressions

सिंह आणि उंदीर

शिकार करून दमलेला सिंह आराम करण्यासाठी पडला,आणि त्याला गाढ झोप लागली.

जवळच्या बिळातून एक उंदीर बाहेर आला. सिंहाच्या अंगावरून दुडूदुडू धावू लागला.

सिंहाला जाग आली. त्याने उंदराला पकडले. झोप मोडल्यामुळे तो खूप रागावला होता.

"सिंह महाराज! मला सोडून द्या. तुमच्यावर संकट येईल तेव्हा मी नक्की तुम्हाला मदत करेन." उंदराने गयावया केली.

"हा! हा! हा! तू मला कशी काय मदत करणार? तुझ्यावर दया येते आहे म्हणून तुला सोडून देतो. जा पळ!" सिंह गुरकावला.

उंदीर लगेच बिळात नाहीसा झाला.

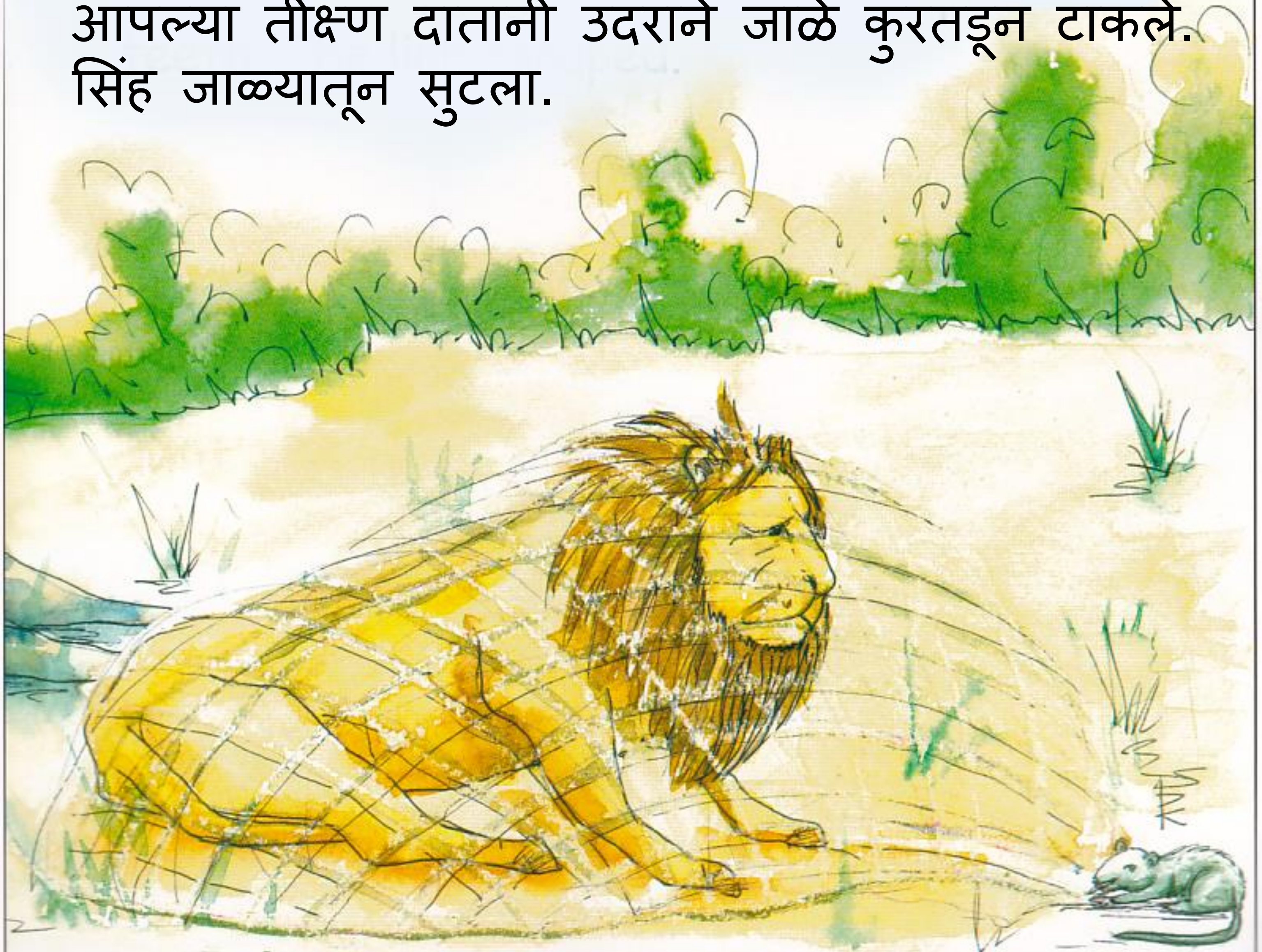
अनेक दिवस गेले.

एके दिवशी सिंह शिकाऱ्याच्या जाळ्यात अडकला. खूप प्रयत्न करूनही तो जाळ्यातून स्वतःला सोडवू शकत नव्हता. सिंह गर्जना करू लागला.

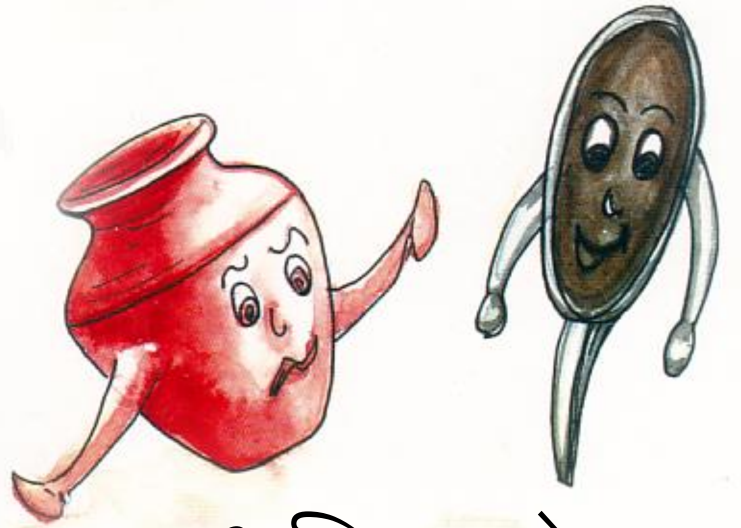
उंदराने सिंहाची गर्जना ऐकली. तो लगबगीने सिंहाजवळ आला.

"महाराज! तुम्ही त्या दिवशी मला जीवनदान दिले होते! आज मी तुम्हाला मदत करेन." तो म्हणाला.

आपल्या तीक्ष्ण दातांनी उंदराने जाळे कुरतडून टाकले. सिंह जाळ्यातून सुटला.

माठ आणि तवा

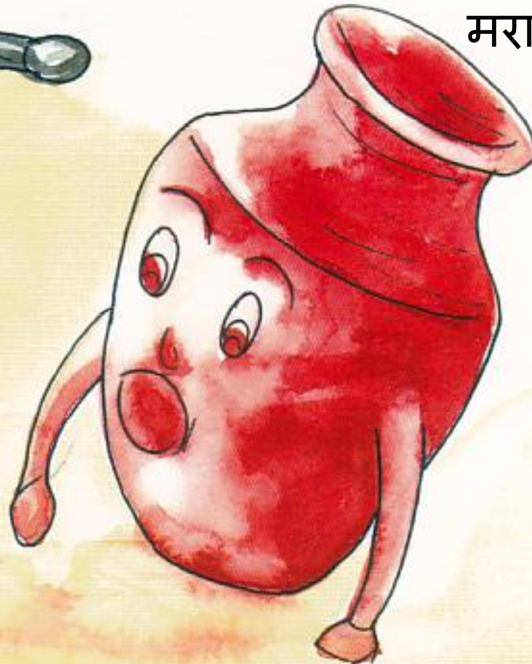
कोणे एके काळी, एक होता माठ आणि एक होता तवा.

"तव्या! मी तुला मारेन!" माठ म्हणाला.

तव्याने शांतपणे उत्तर दिले, "तू मला मारलेस काय, आणि मी तुला मारले काय, फुटणार तर तूच!"

मराठी अनुवाद - मानसी महाजन

A Bagful of Stories

Published by

Manchi Pustakam

12-3-439, Street No. 1, Tarnaka, Secunderabad - 17, e-mail: info@manchipustakam.in; Ph.: 94907 46614, Illustrations: S. Pavani; Printed at Charita Impressions

मांजराच्या गळ्यात घंटा

एका गोदामात एक मांजर राहत असे.

अनेक उंदीर सुद्‌धा राहत असत. उंदीर मांजराला घाबरत.

मांजर रोज काही उंदरांची शिकार करून त्यांना खाऊन टाके.

मांजरीपासून कशी सुटका करून घेता येईल या विचारात सर्व उंदीर होते.

उंदीर एकत्र जमले आणि विचार करू लागले. "काय करावे? काय करावे?"

एक उंदीर म्हणाला, "मांजराच्या गळ्यात घंटा बांधूया!"

"फारच छान युक्ती आहे" सगळे म्हणाले.

पण मांजराच्या गळ्यात घंटा बांधणार कोण?

मराठी अनुवाद - मानसी महाजन

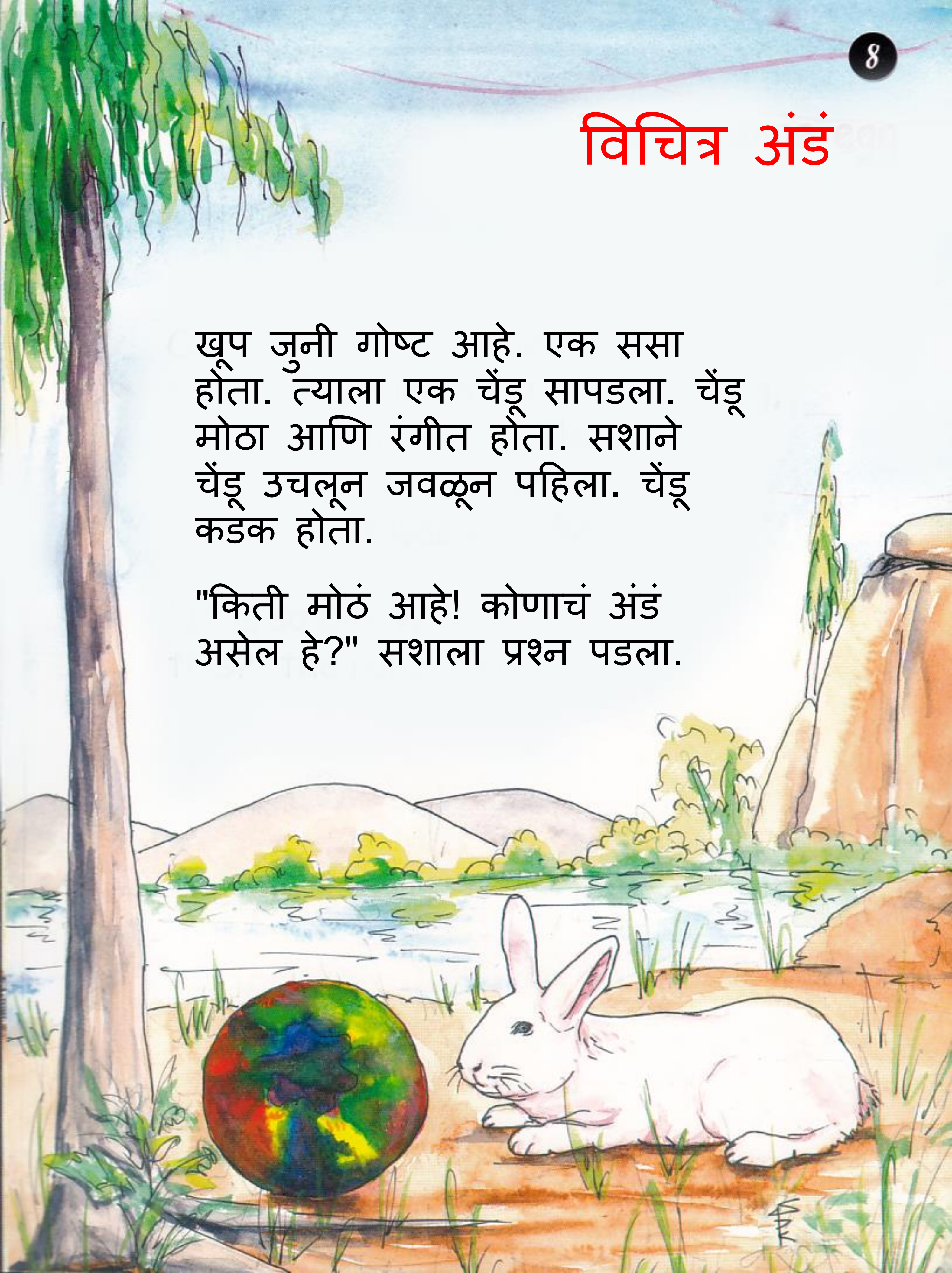
A Bagful of Stories

Published by

Manchi Pustakam

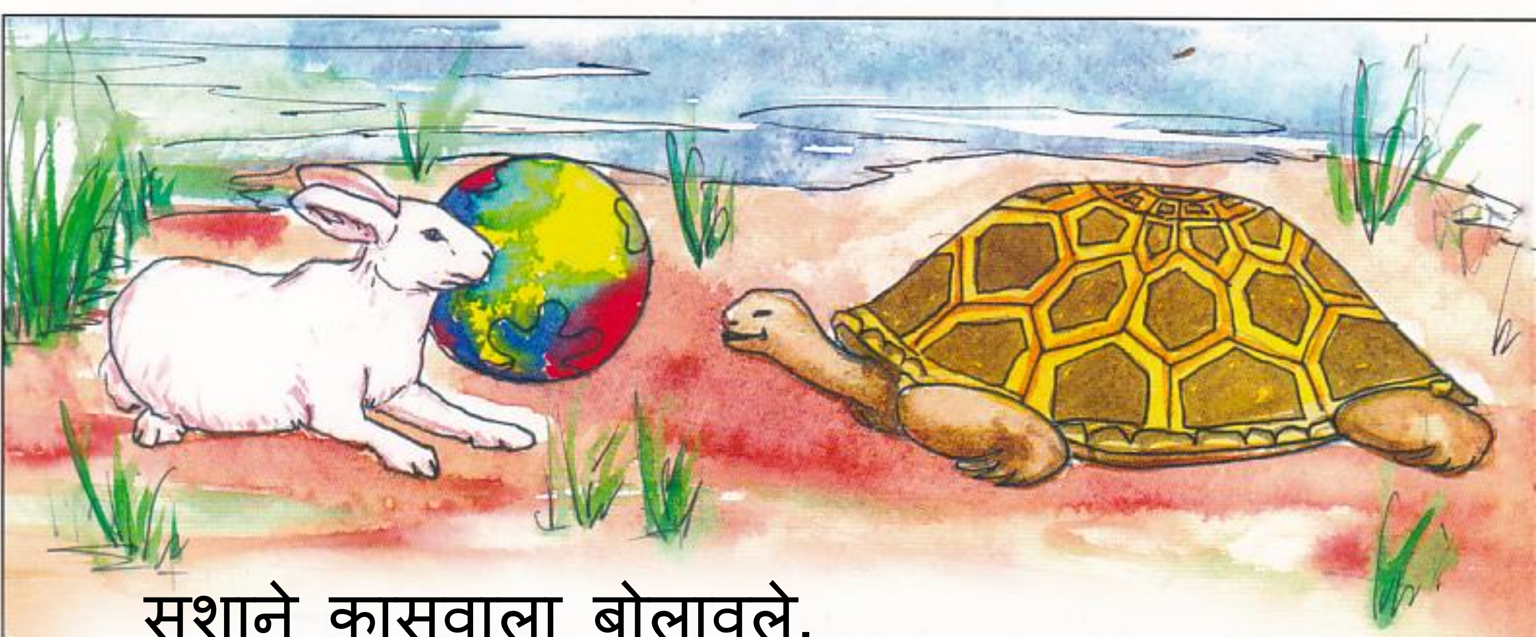
12-3-439, Street No. 1, Tarnaka, Secunderabad - 17, e-mail: info@manchipustakam.in; Ph.: 94907 46614, Illustrations: S. Pavani; Printed at Charita Impressions

विचित्र अंडं

खूप जुनी गोष्ट आहे. एक ससा होता. त्याला एक चेंडू सापडला. चेंडू मोठा आणि रंगीत होता. सशाने चेंडू उचलून जवळून पहिला. चेंडू कडक होता.

"किती मोठं आहे! कोणाचं अंडं असेल हे?" सशाला प्रश्न पडला.

सशाने कासवाला बोलावले.

"हे वाघाचं अंडं आहे का?" त्याने विचारले.

"नाही, नाही. वाघाचं अंडं एवढं मोठं नसतं. हे वाघाचं अंडं नक्कीच नाही. " कासव म्हणाले.

सशाने माकडाला बोलावले.

"हे उंटाचं अंडं आहे का?" त्याने विचारले.

"नाही, नाही. हे उंटाचं अंडं नाही. उंटाचं अंडं रंगीत नसतं." माकड म्हणाले.

सशाने करकोच्याला बोलावले.

"हे हत्तीचं अंडं आहे का?" त्याने विचारले.

करकोच्याने अगदी जवळून चेंडू पहिला. चेंडूवर चोच मारली.

चेंडू फुटला, आणि त्यातून फुस्स्स्स आवाज करत हवा बाहेर येऊ लागली.

"समजलं! हे तर हवेचं अंडं आहे!" करकोचा म्हणाला.

"हो! बरोबर! हे नक्कीच हवेचं अंडं आहे!" ससा, कासव आणि माकड आनंदाने उड्या मारत म्हणाले.

मराठी अनुवाद - मानसी महाजन

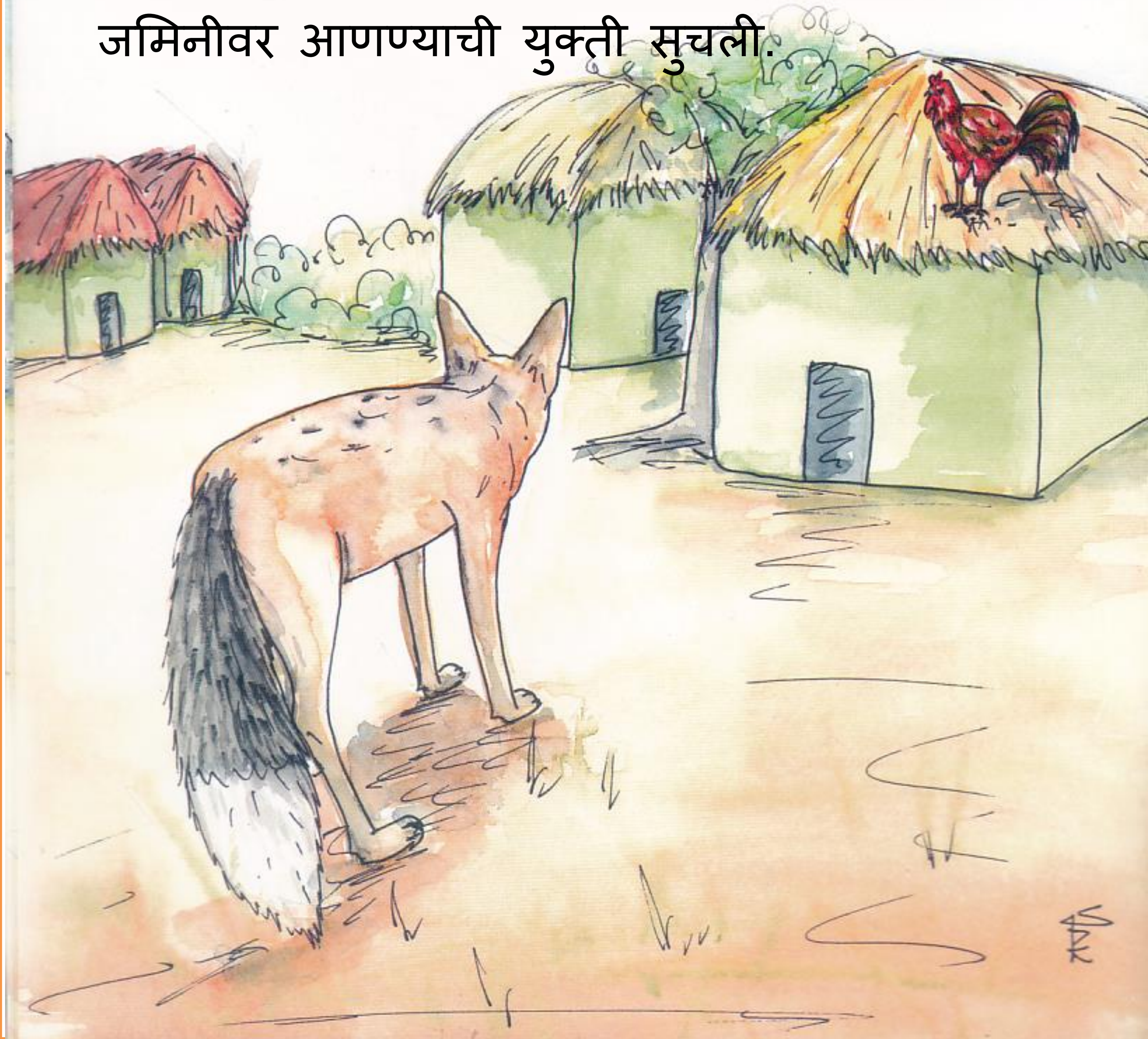
A Bagful of Stories
Published by
Manchi Pustakam

12-3-439, Street No. 1, Tarnaka, Secunderabad - 17, e-mail: info@manchipustakam.in; Ph.: 94907 46614, Illustrations: S. Pavani; Printed at Charita Impressions

चलाख कोंबडा

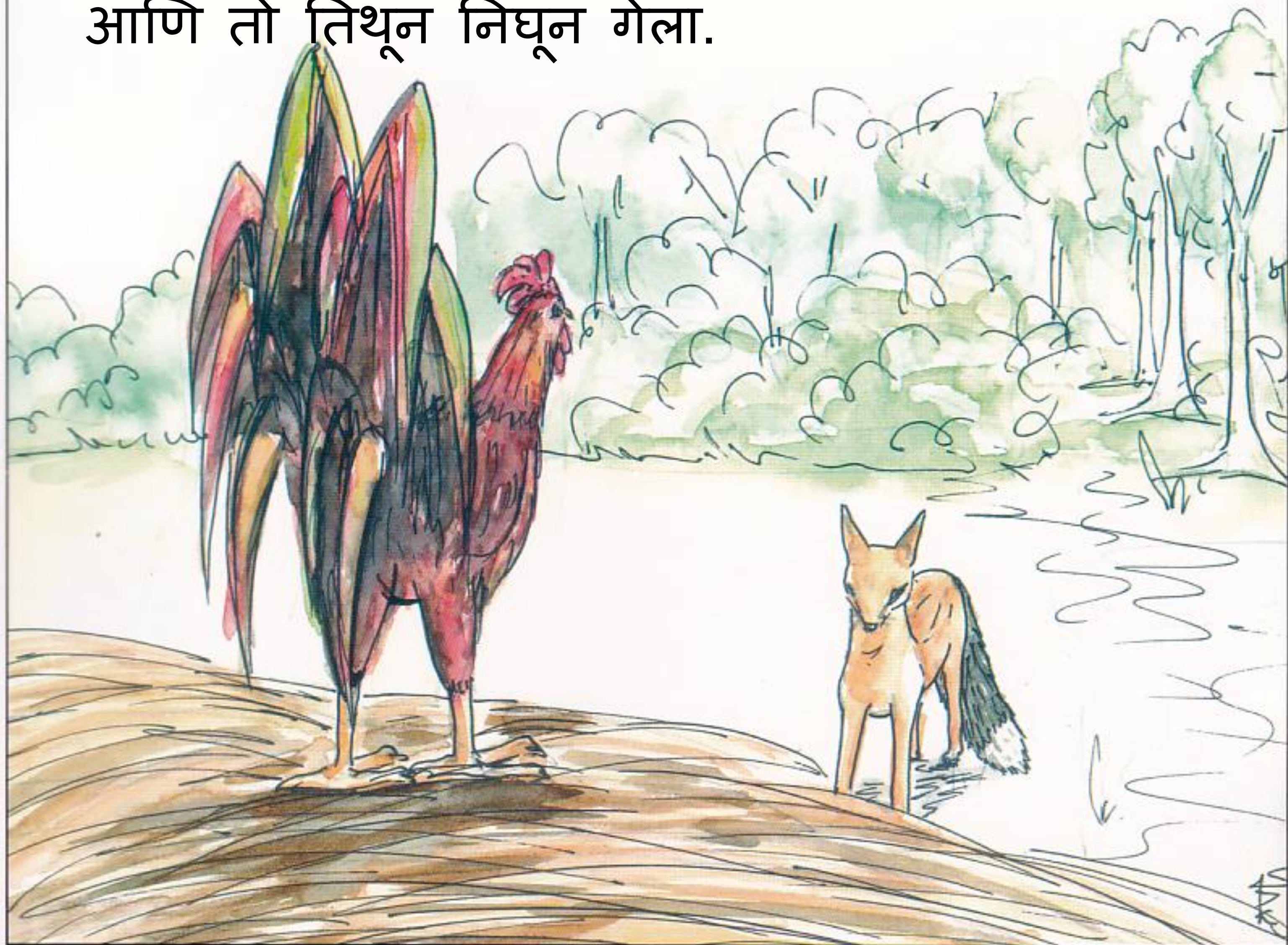
एकदा एका कोल्ह्याला खूप भूक लागली. तो अन्नाच्या शोधात निघाला. एका झोपडीच्या छतावर त्याला एक कोंबडा दिसला. कोल्ह्याला कोंबड्याला जमिनीवर आणण्याची युक्ती सुचली.

"कोंबडे दादा! किती दिवसांनी दिसत आहात! तुमची तब्येत खूप खराब झालेली दिसते. अगदीच बारीक झाले आहात. कमजोरही दिसत आहात. इकडे खाली या, मी तुमची नाडी तपासतो, आणि तुमच्या तब्येतीला काय झाले आहे याचे निदान करतो." कोल्हा अगदी जिव्हाळ्याने म्हणाला.

"खरे आहे, प्रिय मित्रा!" मी खूप कमजोर झालो आहे. खाली सुद्धा उतरता येत नाही आहे!" चलाख कोंबड्याने उत्तर दिले.

कोंबडा खूप चलाख आहे हे कोल्ह्याला समजले, आणि तो तिथून निघून गेला.

मी नाही करणार!

एका माणसाने मुल्लाला पत्र लिहायला सांगितले.
"पत्र कुठे पाठवायचे आहे?" मुल्ला ने विचारले.
"बगदादला." माणूस म्हणाला.
"मग क्षमा करा. मी बगदादला नाही जाऊ शकत."
मुल्ला म्हणाला.

"अहो, तुम्ही तिथे जाण्याची काही गरज नाही! पत्र पोहोचेल. "माणसाने समजावले.

"खरे आहे." मुल्ला म्हणाला, "पण माझे हस्ताक्षर बगदाद मध्ये कोणाला समजणार? ते वाचण्यासाठी मलाच तिथे जावे लागेल!"

मराठी अनुवाद - मानसी महाजन

A Bagful of Stories

Published by

Manchi Pustakam

12-3-439, Street No. 1, Tarnaka, Secunderabad - 17, e-mail: info@manchipustakam.in; Ph.: 94907 46614, Illustrations: S. Pavani; Printed at Charita Impressions

सात मासे

खूप जुनी गोष्ट आहे. एक राजा होता. त्याला सात पुत्र होते. एक दिवस सर्व राजपुत्र मासे पकडण्यासाठी गेले. प्रत्येकाने एक एक मासा पकडला.

त्यांनी मासे उन्हात वाळवले. एक वगळता बाकी सर्व मासे वाळले.

"माशा, माशा, तू का नाही वाळलास?" ज्या राजपुत्राने तो मासा पकडला होता, त्याने विचारले.

"गवताच्या ढिगाने सूर्य अडवला म्हणून!" मासा म्हणाला.

"गवताच्या ढिगा, गवताच्या ढिगा! तू सूर्य का अडवलास?" राजपुत्राने विचारले.

"गायीने मला खाल्ले नाही म्हणून!" ढीग म्हणाला.

"गायी, गायी! तू गवत का नाही खाल्लेस?" राजपुत्राने विचारले.

"गुराख्याने मला बांधलेली दोरी सोडली नाही म्हणून." गाय म्हणाली.

"तू दोरी का नाही सोडलीस?" राजपुत्राने गुराख्याला विचारले.

"आजीने मला जेवण दिले नाही म्हणून." गुराखी म्हणाला.

"आजीबाई, आजीबाई! तुम्ही त्याला जेवण का नाही दिले?" त्याने विचारले.

"माझा छोटा मुलगा रडत होता म्हणून." आजीबाई म्हणाल्या.
"छोट्या मुला, छोट्या मुला! तू का रडतोस?" त्याने विचारले.

"मला मुंगी चावली!" छोट्या मुलाने सांगितले.

"मुंगी, मुंगी, तू का चावलीस?" राजपुत्राने विचारले.

"माझ्या सोनेरी वारुळात तुम्ही बोट घातले तर मी चावणार नाही का?" मुंगी म्हणाली.

मराठी अनुवाद - मानसी महाजन

A Bagful of Stories
Published by
Manchi Pustakam

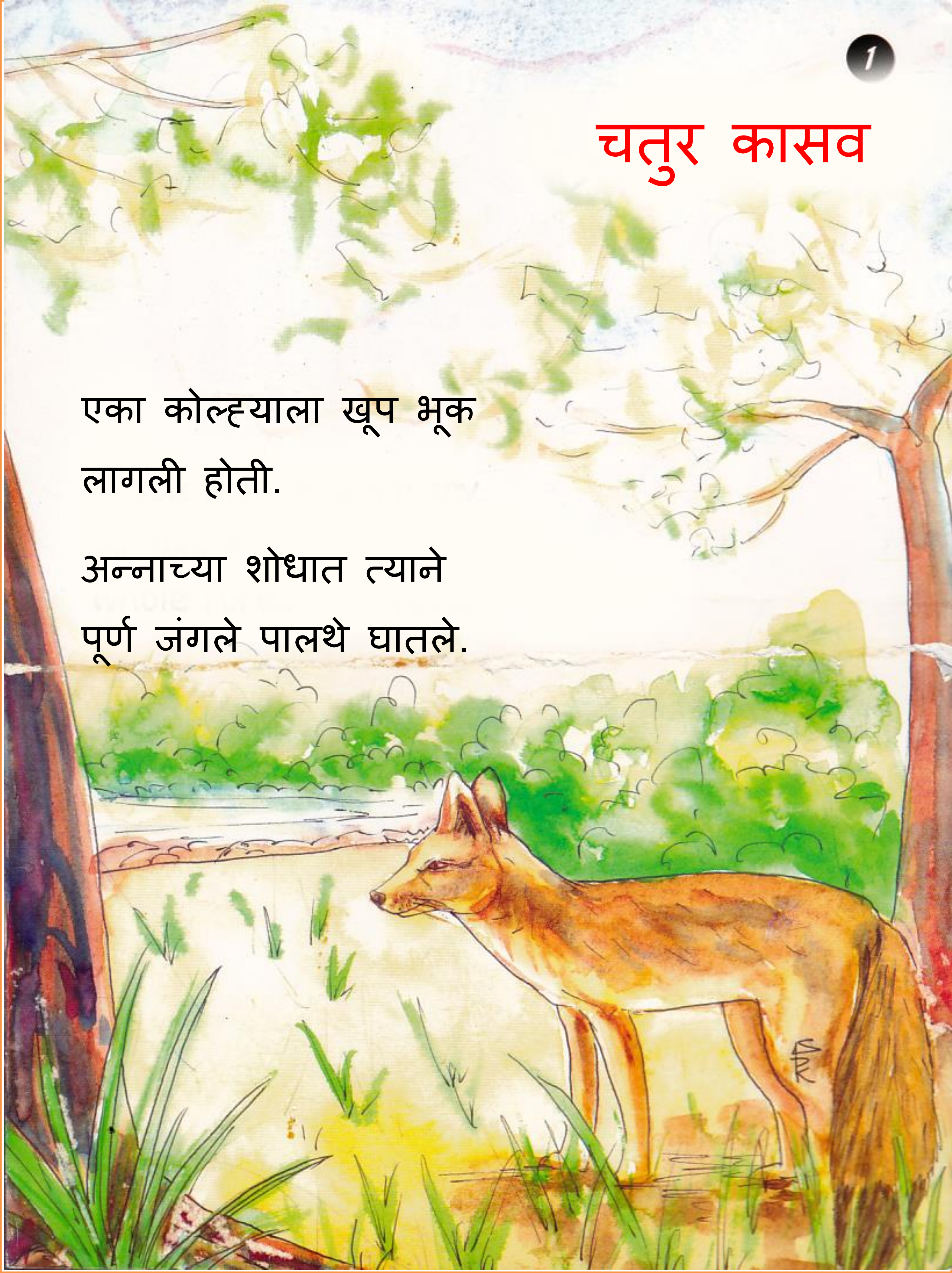

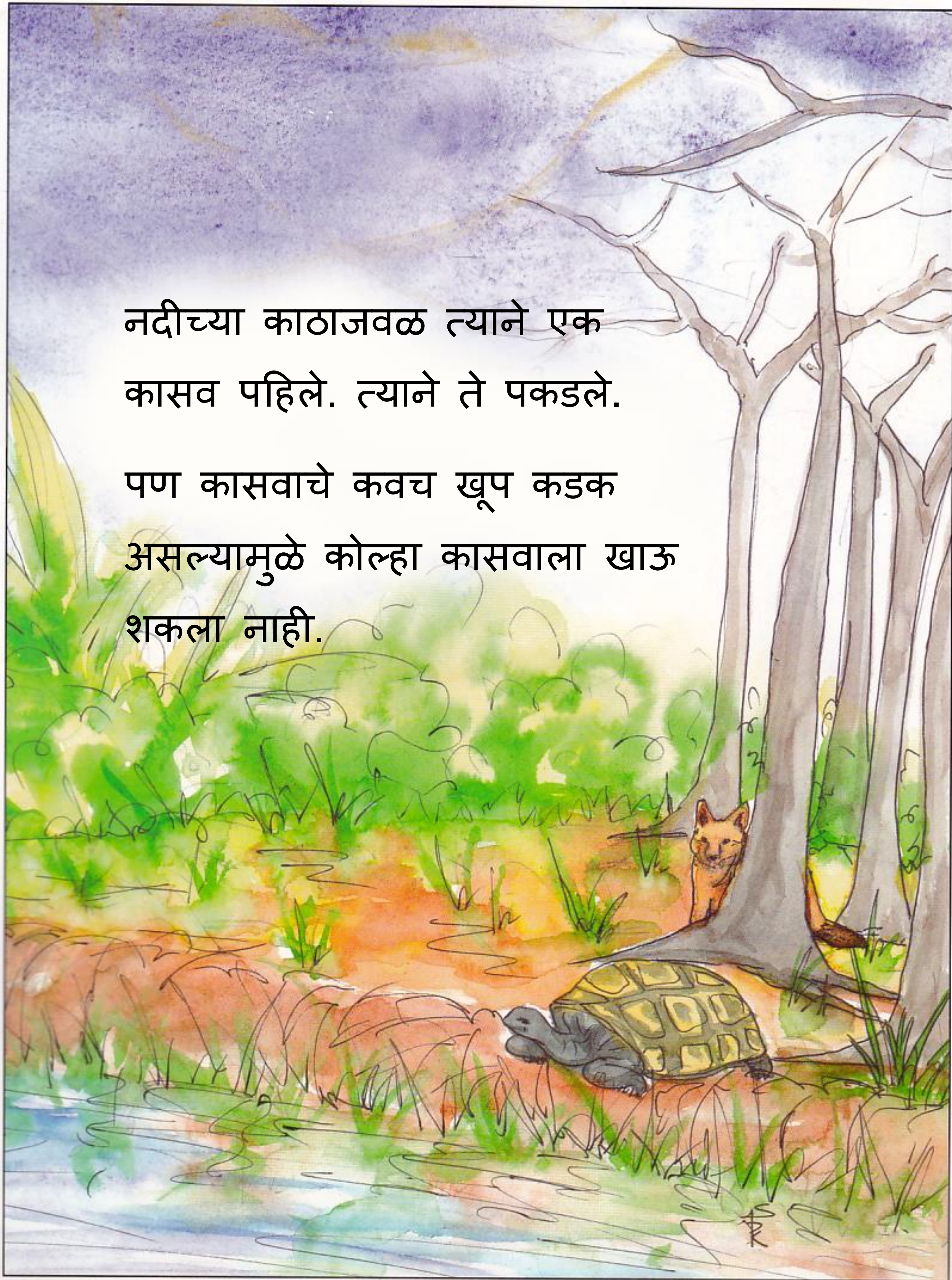
12-3-439, Street No. 1, Tarnaka, Secunderabad - 17, e-mail: info@manchipustakam.in; Ph.: 94907 46614, Illustrations: S. Pavani; Printed at Charita Impressions

चतुर कासव

एका कोल्ह्याला खूप भूक लागली होती.

अन्नाच्या शोधात त्याने पूर्ण जंगले पालथे घातले.

नदीच्या काठाजवळ त्याने एक कासव पहिले. त्याने ते पकडले.

पण कासवाचे कवच खूप कडक असल्यामुळे कोल्हा कासवाला खाऊ शकला नाही.

"कोल्होबा! मला थोडा वेळ पाण्यात भिजत ठेवा, म्हणजे माझे कवच मऊ पडेल आणि मग तुम्ही मला खाऊ शकाल." कासवाने सुचवले.

कासवाच्या सांगण्यावर कोल्ह्याचा विश्वास बसला. त्याने कासवाला पाण्यात सोडले.

कासव पटकन कोल्ह्यापासून दूर गेले आणि पोहत पोहत सुरक्षित ठिकाणी पोहोचले.

मराठी अनुवाद - मानसी महाजन

A Bagful of Stories

Published by

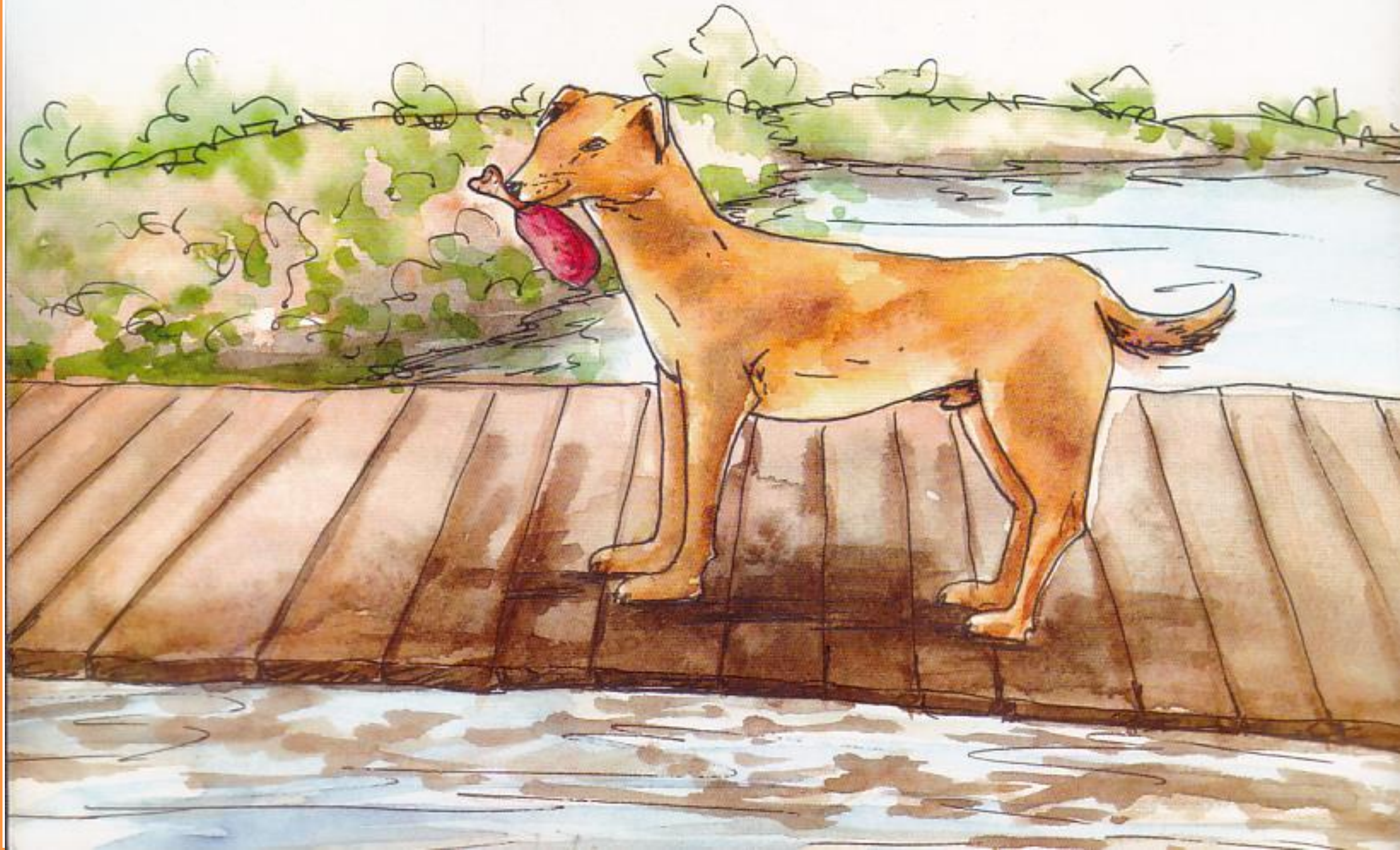
Manchi Pustakam

12-3-439, Street No. 1, Tarnaka, Secunderabad - 17, e-mail: info@manchipustakam.in; Ph.: 94907 46614, Illustrations: S. Pavani; Printed at Charita Impressions

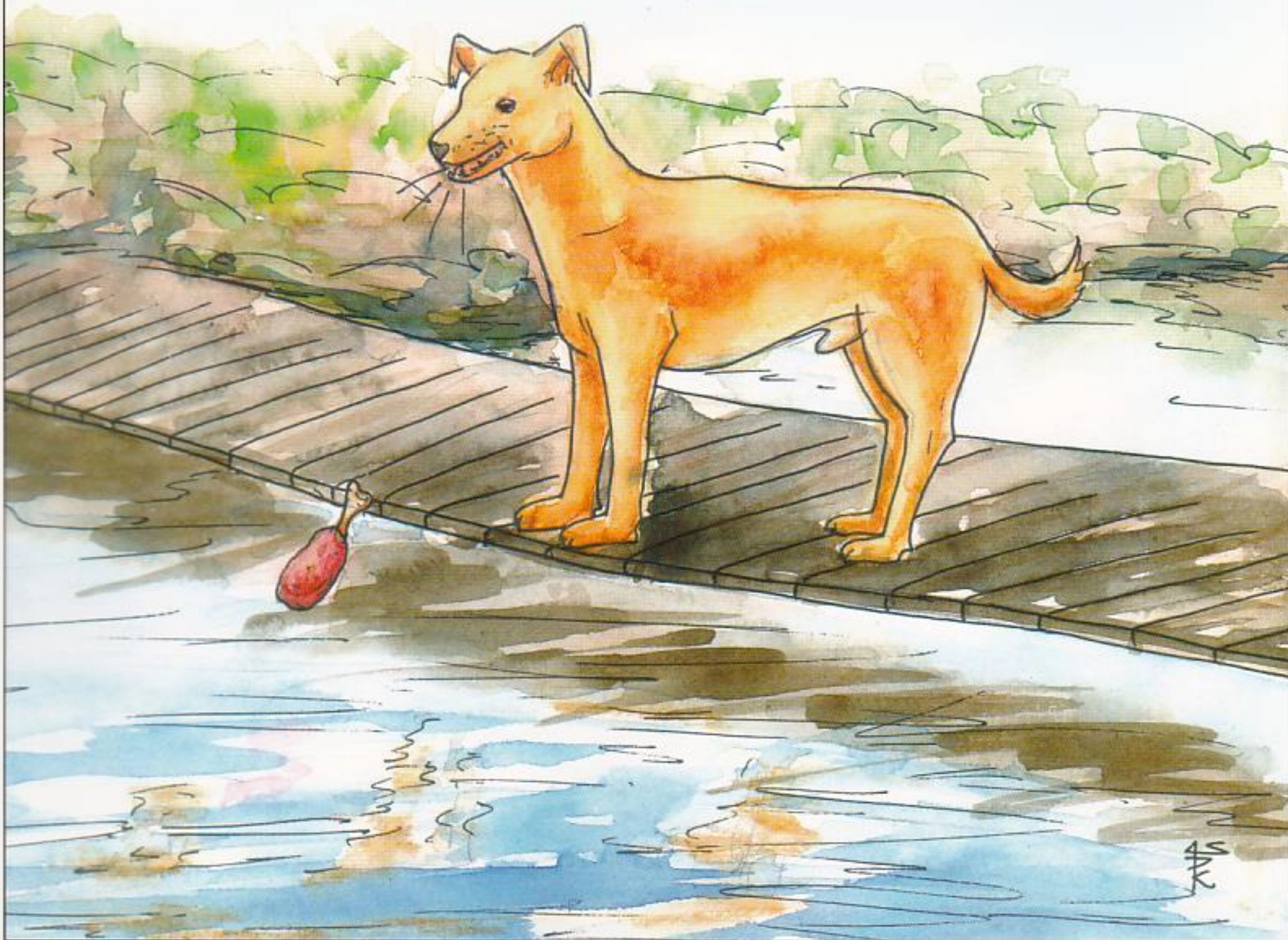
कुत्रा आणि हाड

एक कुत्रा तोंडामध्ये मांसाचा तुकडा घेऊन एका पुलावरून चालला होता.

अचानक त्याला पाण्यामध्ये स्वतःचे प्रतिबिंब दिसले. त्याला वाटले वेगळा कुत्रा आहे. तो प्रतिबिंबावर भुंकू लागला.

त्याच्या तोंडातला मांसाचा तुकडा पाण्यात पडला.

दोन बेडूक

त्या वर्षी खूप तीव्र उन्हाळा होता. सर्व तळी आणि डबकी सुकून गेली होती.

दोन बेडूक राहायला नवीन जागा शोधू लागले.

त्यांना एक विहीर सापडली.

"चल आत उडी मारू. आत खूप पाणी आहे. आपण आनंदात राहू!" एक बेडूक म्हणाला.

"नको!" दुसरा म्हणाला. "आत्ता इथे पाणी आहे, पण जर ते सुद्धा सुकले तर आपण बाहेर पडूच शकणार नाही."

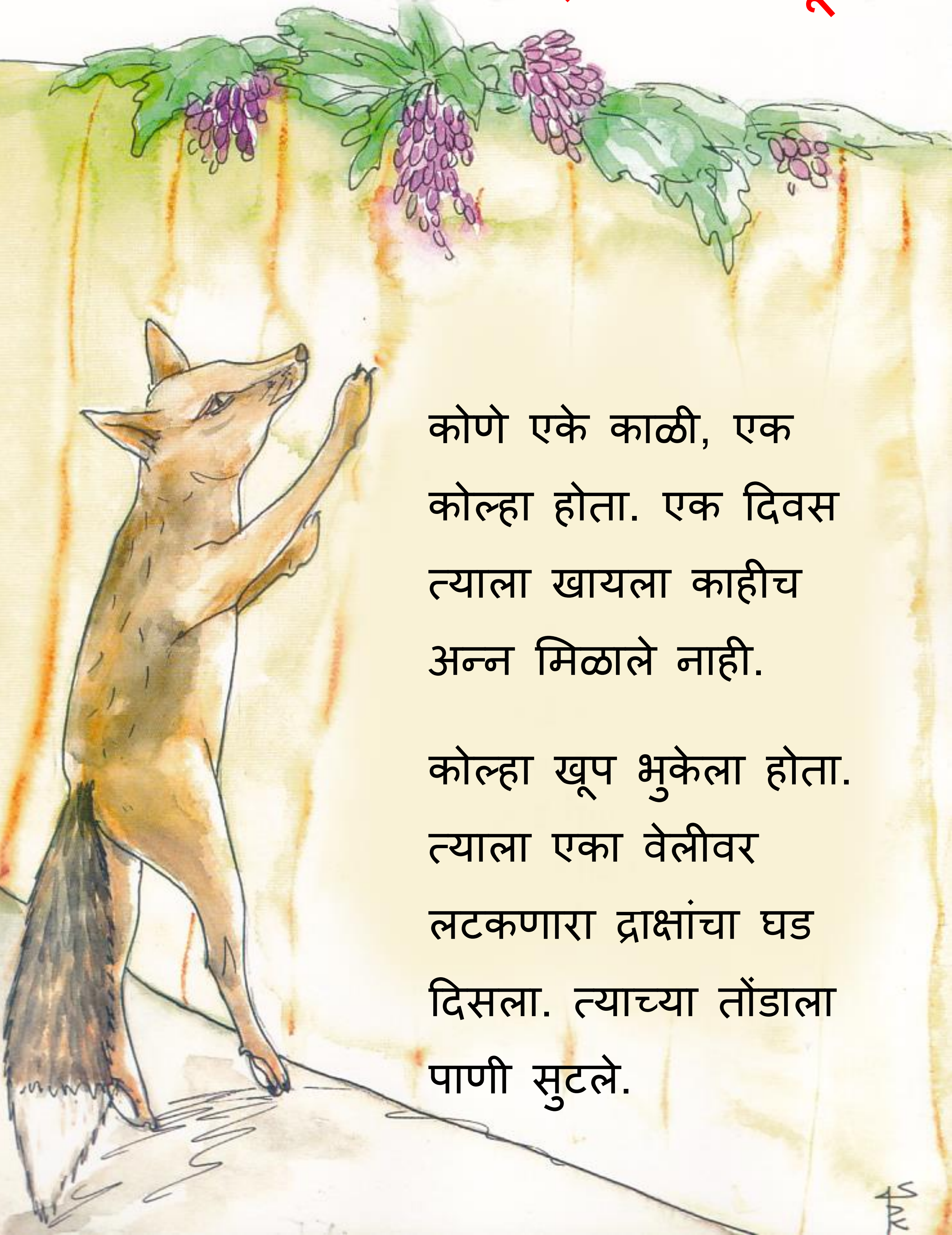
मराठी अनुवाद - मानसी महाजन

A Bagful of Stories
Published by
Manchi Pustakam

12-3-439, Street No. 1, Tarnaka, Secunderabad - 17, e-mail: info@manchipustakam.in; Ph.: 94907 46614; Illustrations: S. Pavani; Printed at Charita Impressions

लोमड़ी और अंगूर

कोणे एके काळी, एक कोल्हा होता. एक दिवस त्याला खायला काहीच अन्न मिळाले नाही.

कोल्हा खूप भुकेला होता. त्याला एका वेलीवर लटकणारा द्राक्षांचा घड दिसला. त्याच्या तोंडाला पाणी सुटले.

त्याने खूप उड्या मारल्या, पण द्राक्षांपर्यंत पोहोचू शकला नाही.

लवकरच तो दमला. "ही आंबट द्राक्ष मला नकोतच!" असा विचार करून तो पुन्हा जंगलात निघून गेला.

सिंहाच्या कातडीतील गाढव

खूप खूप वर्षांपूर्वी, एक गाढव होते. त्याला सिंहाची कातडी सापडली. त्याने ती स्वतःभोवती पांघरली.

सर्वांना वाटले की हा तर सिंहच आहे. लोक घाबरले. प्राणी सुद्धा घाबरले. गाढव न घाबरता छाती फुगवून इकडे तिकडे फिरू लागले.

एक दिवस खूप जोराचा वारा सुटला, आणि सिंहाची कातडी उडून गेली. गाढवाचे रहस्य उघडे पडले!

"हे तर गाढव आहे! आणि आपण समजत होतो सिंह आहे!" लोक म्हणाले. लोकांनी गाढवाला गावातून बाहेर पळवून लावले.

मराठी अनुवाद - मानसी महाजन

A Bagful of Stories
Published by
Manchi Pustakam

12-3-439, Street No. 1, Tarnaka, Secunderabad - 17, e-mail: info@manchipustakam.in; Ph.: 94907 46614, Illustrations: S. Pavani; Printed at Charita Impressions

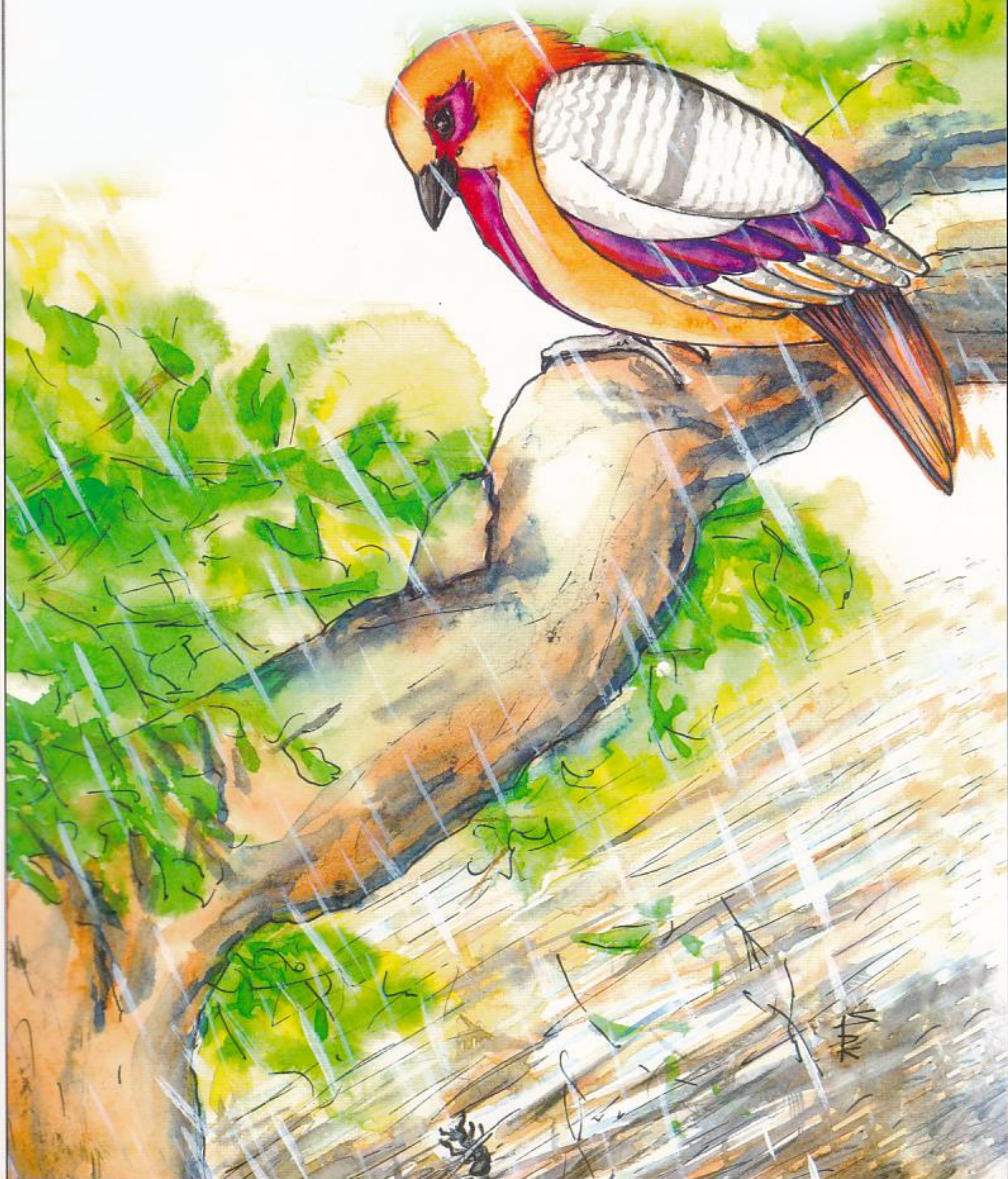
पक्षी आणि मुंगी

कोणे एके काळी, एक पक्षी होता.

आणि एक मुंगी होती.

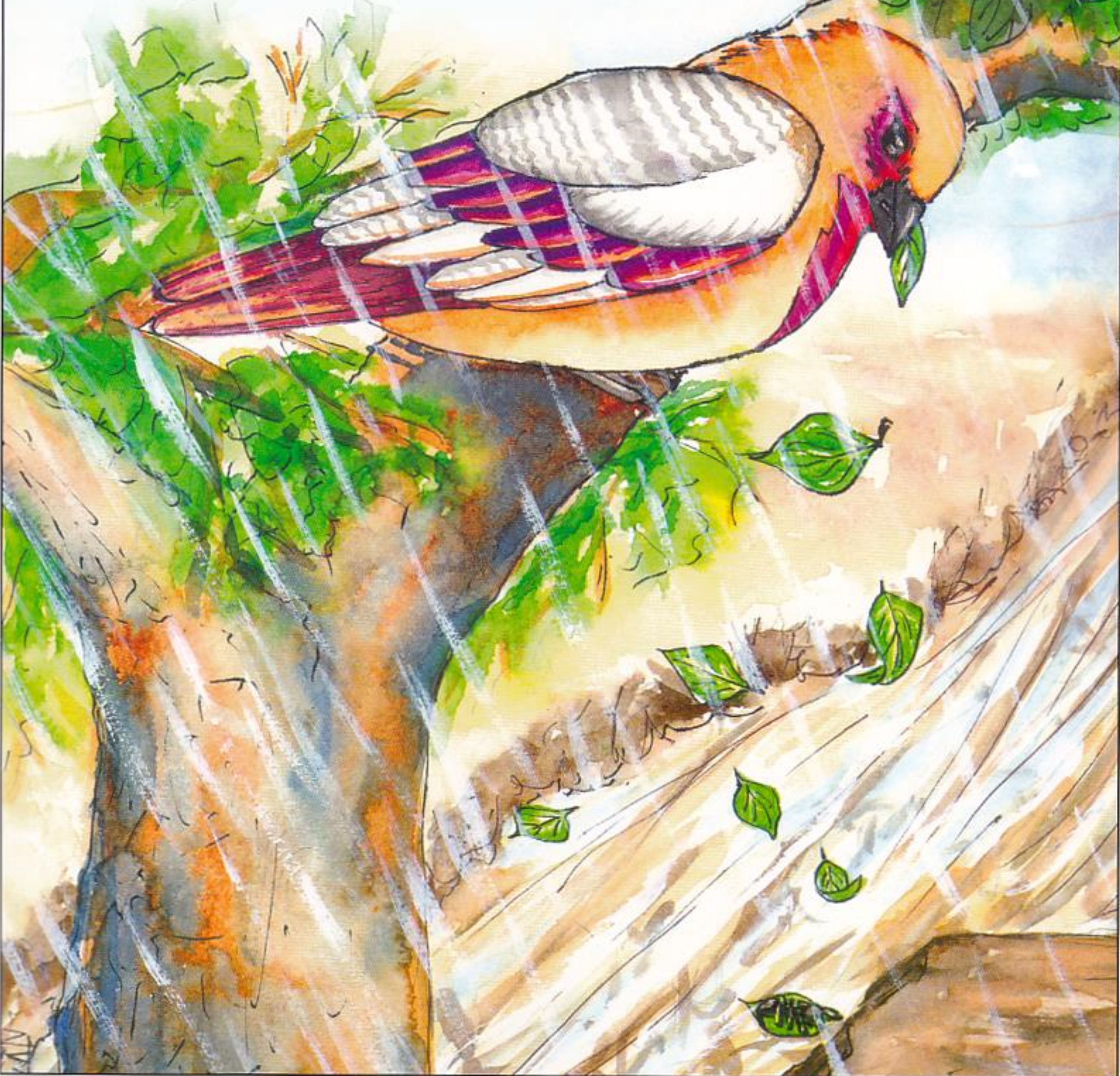
दोघे एका झाडावर राहत होते.

एक दिवस खूप पाऊस पडू लागला.
मुंगी पाण्याने वाहून जाऊ लागली.

हे पाहताच पक्षाने काही पाने तोडून पाण्यात टाकली.

मुंगी एका पानावर चढली आणि तिचे प्राण वाचले.

एक दिवस एक पारधी जंगलात आला.

त्याला पक्षी दिसला आणि त्याने पक्षाला मारण्यासाठी धनुष्य रोखले. हे बघताच मुंगीने पारध्याच्या पायाचा कडकडून चावा घेतला.

पारधी कळवळला आणि त्याच्या बाणाचा नेम चुकला.

पक्षी सुरक्षित ठिकाणी उडून गेला.

मराठी अनुवाद - मानसी महाजन

A Bagful of Stories
Published by
Manchi Pustakam

12-3-439, Street No. 1, Tarnaka, Secunderabad - 17, e-mail: info@manchipustakam.in; Ph.: 94907 46614, Illustrations: S. Pavani; Printed at Charita Impressions